

DE STOOF EN DE KOLENKIT

Er was eens een hoogbejaarde man die, met veel hulp, nog zelfstandig woonde in een groot huis. Hij had een grote zolder die vol stond met oude rommel. Iets wegdoen was altijd moeilijk voor de man geweest. Hij had zich vaak voorgenomen zijn huis op te ruimen, maar het was er nooit van gekomen. Nu stond zijn bed in de woonkamer en de rest van het huis was onbereikbaar voor hem geworden. In die situatie verkeerde hij inmiddels al jaren.

Op de zolder stonden een oude stoof en een kolenkit naast elkaar. Meestal deden ze er het zwijgen toe, maar soms maakten ze ruzie over de vraag wie de oudste was. De stoof was dermate geperforeerd door de houtworm dat hij veronderstelde dat hij wel héél antiek was. De kolenkit schepte op over het grote aantal roestplekken: die kreeg je niet in een paar jaar. Zo stonden ze jarenlang hun tijd te verdoen. Geen sterveling kwam ooit op de zolder, alleen hele legers spinnen. Van dat nutteloze bestaan werden ze knap chagrijnig! Ze hadden alles al honderd keer tegen elkaar gezegd omdat ze nooit iets nieuws beleefden. Toch komt aan alles een eind; ook aan het leven van de oude man. Een paar dagen na de uitvaart ging het luik van de zolder open en kwamen een paar mannen de boel ontruimen. Hoewel de stoof en de kolenkit geen echte vrienden waren, waren ze door de jaren heen toch aan elkaar gehecht geraakt. Ze werden opgepakt en dachten dat hun einde nabij was. Ze werden van elkaar gescheiden en door de stress wisten ze niet goed wat er allemaal gebeurde. De stoof raakte buiten westen door een of ander gas. “Nu ben ik dood”, was zijn laatste gedachte.

Hoeveel tijd er verstreken was wist hij niet, maar op een gegeven moment werd hij wakker en voelde dat de zon op hem scheen. “Dat is lang geleden”, dacht hij. Hij keek om zich heen en zag dat er een mooie zwarte kolenkit naast hem stond. Eerst zei hem dat niets. Hij voelde zich zo vreemd.

Na een poosje voelde hij de rust in z'n lijf, geen geknaag meer van houtwormen. Een gevoel van behagen dat hij een eeuwigheid niet gekend had. “Ben je wakker”, vroeg een onbekende stem. Hij keek naar beneden en zag dat hij een prachtige geglazuurde test aan boord had. “Waar ben ik?”, vroeg hij. “In een museum”, antwoordde de test. “Je komt uit een gastank om je houtworm te doden. Je ruikt nog een beetje.”

“Ken je mij niet meer?”, vroeg de buurman. Die stem! Bekend, maar veel helderder dan vroeger. De kolenkit stond naast hem te stralen van geluk. “Ze hebben mijn roestplekken geschuurd en mij ingesmeerd met iets, ik weet niet wat het was. Daarna hebben ze me mooi gelakt; ik voel me als nieuw!” Het opschepperige had hij nog.

De stoof had nauwelijks alle indrukken verwerkt toen de deur openging en wat mensen binnenkwamen.

“Wat een prachtige oude stoof, nog zo'n ronde. Die zijn heel oud!”, riep een mevrouw.

“Zo'n kolenkit had mijn opoe ook”, zei een oud dametje. “Wat ziet deze er nog mooi uit!”

De stoof en de kolenkit glunderden. En dat was nog maar het begin van hun carrière. Dagelijks, behalve 's maandags, werden ze door veel mensen bewonderd, vooral door bejaarden. Op maandag stonden ze lekker uit te rusten en na te genieten. Ze maakten nooit meer ruzie. Ze hadden wel wat anders te doen! Ze beleefden wat!

Hopelijk genieten ze in 2510 nog!

Uit: Er was eens ... Sprookjes uit 2010

Stoof en kolenkit in het Huis van Oud.